

อุบล ตรีรัตน์วิชา 2552: ทศนคติที่มีต่อการหย่าร้างและ การปรับตัวทางสังคมของนิสิต
นักศึกษามหาวิทยาลัย ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (สหกรรมศาสตรศึกษา)
สาขาวิชาสหกรรมศาสตรศึกษา ภาควิชาอาชีวศึกษา
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุภาพ นัตรภรณ์, Ph.D. 163 หน้า

วัตถุประสงค์การวิจัยเพื่อศึกษาและ เปรียบเทียบ 1) ทศนคติของนิสิตนักศึกษาที่มีต่อการหย่าร้าง และ
2) การปรับตัวทางสังคม ของนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัย โดยใช้การสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน ได้กลุ่ม
ตัวอย่างจำนวน 478 คน เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้พรรณนาสถิติแสดง
ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย และการวิเคราะห์ความ
แปรปรวน

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ นิสิตนักศึกษาสามในสี่เป็นเพศหญิง อายุเฉลี่ย 19.91 ปี มีผลการเรียนเฉลี่ย
2.88 สามในสี่บิดามารดาอยู่ร่วมกัน บิดามารดามีการศึกษาระดับปริญญาตรี และต่ำกว่า บิดามารดาประกอบ
อาชีพค้าขาย หรือประกอบธุรกิจ นิสิตนักศึกษาส่วนใหญ่อาศัยอยู่กับบิดามารดา และบิดามารดาเป็นผู้ที่ให้
ค่าใช้จ่ายส่วนตัว มีการเข้าชั้นเรียนมากกว่าร้อยละ 80 และทำกิจกรรมของมหาวิทยาลัยบางกิจกรรม นิสิต
นักศึกษา มีทัศนคติต่อการหย่าร้างเห็นด้วยในกรณี ก่อนตัดสินใจหย่าควรปรึกษาผู้ที่ไว้วางใจได้และ ควรอธิบาย
เหตุผลให้ลูกเข้าใจ ความขัดแย้งมักพบในคู่สมรสที่มีอายุน้อย นอกจากนี้ปัญหาเศรษฐกิจ การแยกกันอยู่และ
การแต่งงานแบบคลุมถุงชนอาจนำไปสู่การหย่าร้างและ การหย่าร้างส่งผลกระทบต่อสังคม นิสิตนักศึกษาได้รับ
การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยเป็นส่วนใหญ่ (92.7%) มีการปรับตัวทางสังคมโดยรวมอยู่ในระดับปาน
กลาง โดยการปรับตัวทางสังคมด้านความรู้สึกต่อตนเอง และด้านการเข้าสังคมอยู่ในระดับดี ด้านการเรียนอยู่ใน
ระดับปานกลาง

ผลการเปรียบเทียบทัศนคติของนิสิตนักศึกษา ที่มีต่อการหย่าร้างที่มีสถานภาพสมรสของบิดามารดา
การอบรมเลี้ยงดูและ การปรับตัวทางสังคมแตกต่างกัน และการเปรียบเทียบการปรับตัวทางสังคมของนิสิต
นักศึกษาที่มีสถานภาพสมรสของบิดามารดาแตกต่างกัน พบว่าไม่มีความแตกต่างในทุกกลุ่มตัวแปร